

Vážený profesorský sbore, ctění stařešinové z let minulých, milí absolventi z roku 1966, dámy a pánové!

Scházíme se u příležitosti 50 let od maturity na SVVŠ v roce 1966. Padesát let je v životě člověka považováno za jedno z nejvýznamnějších výročí. Vždyť padesátiletý člověk se dívá zejména do budoucna, co všechno ještě může udělat a dokázat. Našich 50 let od maturity je v našich životech navýšeno o 18, některým téměř o 19 let, a máme tak již právo se ohlédnout a hodnotit naplnění našich snů, hodnotit naši životní pout'.

Do středoškolských studií jsme vstupovali plni dychtívi po vzdělání, ale jistě i s obavami, co nás na střední škole čeká a jak ji zvládneme. V duchu myšlenky Alberta Einsteina „ *to nejkrásnější, co můžeme prožívat, je tajemno. To je základní pocit, který stojí u kolébky pravého umění a vědy*“ jsme šli vsříc k novým a novým poznáním, odhalovali tajemno. A za to, čemu jsme se tam naučili a došli úspěšně až k maturitě, vděčíme tehdejšímu profesorskému sboru. Na prvním místě bych jmenoval paní profesorku češtiny Alenu Gronosovou a paní profesorku němčiny Jarmilu Vyhlídalovou, které nás jako třídní učitelky uváděly do studijního procesu. Z další plejády profesorů mi dovoluete jmenovat Jaroslava Havránka a Jarmilu Karpelesovou za fyziku a matematiku, Oldřicha Skráška za španělštinu a češtinu, chemičku a bioložku Alenu Chromou, Marii Žurmanovou za ruštinu, Ladislava Mazurka za tělocvik, historií a zeměpisem nás provázel profesor Hanák a v neposlední řadě pana profesora Františka Petlana, který nás nejen zasvětil do tajů matematiky, ale jako třídní učitel dovedl i k maturitní zkoušce. Ještě jednou, vřelé díky Vám.

Na střední škole jsme však jen neleželi v knihách. Byli jsme mladí, rozverní, neposední, rádi sportovali. Prožívali své první lásky, ať již skutečné či platonické v samotné škole, na společných výletech, v tanečních, na stužkovém či maturitním večírku. Chodili jsme do naší malé školy ve Starém Městě rádi, rádi jsme od školy společně vyráželi na výlety či brigády, odkud si mnozí z nás odnášeli i třídní důtky za naše mladistvé prohřešky. A když jsme v závěrečný čtvrtý den maturit, kdy nám maturitní komise oznámila výsledky našich zkoušek, vyráželi společně od školy do ulic a hospůdek v Uherském Hradišti, netušili jsme, jak nám bude smutno po této škole a po třech letech studií v ní. Návrat do domovů autobusy ve večerních hodinách byl radostný i hlučný, ale na rtech spolucestujících byl vidět úsměv a pochopení nad naší radostí z úspěšně vykonané maturitní zkoušky. A tato radost se mísila se sny o dalších studiích, o další životní pouti, do které jsme vpluli. Přestože tato škola přestala pár let po nás vychovávat stejné středoškoláky jako jsme byli my, zůstala v našich srdcích trvale zapsána.

Vážený pane řediteli, přejeme Vám a celému současnému profesorskému sboru, aby z Vašeho gymnázia odcházeli ti nejlepší absolventi, budoucí učitelé, lékaři, ekonomové, informatikové, biologové, matematici či fyzikové, např. takoví, jaké si přál zakladatel kybernetiky Norbert Wiener:

Moderní fyzik je v pondělí, středu a pátek stoupencem teorie kvantové mechaniky, v úterý, čtvrtek a sobotu je stoupencem obecné relativity. V neděli není ani jedním, v neděli se modlí k Bohu, aby někdo, nejlépe on sám, dokázal tyto teorie sloučit.

K tomu Vám dopomáhej Bůh.

Autor: Ing. Pavel Kaňovský